

Adéla Hedvičáková:

Politické pozadí XX. olympijských her v Mnichově 1972

Posudek diplomové práce

Autorka si ve své diplomové práci stanovila obecný cíl „posoudit, do jaké míry měla politická situace na dvacáté olympijské hry vliv“. Vzápětí ho však konkretizovala – „jak se politické změny v mocenském rozdělení světa promítaly do přípravy her, do účasti jednotlivých států, do průběhu samotných her i do jejich doznění“. V daném rámci se nemohla a ani nechtěla vyhnout zřejmě nejemociálnější a politicky nejdůležitější události těchto her – útoku palestinských teroristů na izraelské sportovce a reakci olympijského světa na něj. Téma je bezesporu nosné. Jak se s ním autorka vyrovnala?

Práci rozdělila do pěti kapitol – 1) Proč byly olympijské hry uspořádány v Mnichově?; 2) Příprava her v Mnichově jako události, která má dokumentovat demokratičnost Německa a zapomenutí na nacistickou minulost a zároveň i jednotu Německa, přestože existují a na hrách vystupují dvě Německa (NDR a SRN); 3) Politické souvislosti her v mezinárodním i vnitročeskoslovenském měřítku, změny v Mezinárodním olympijském výboru; 4) Teroristický útok; 5) Sportovní klání na hrách. Práci doplnila úvahou o budoucnosti her, seznamem pramenů a literatury a některými ilustrujícími přílohami.

Rozvržení kapitol má logickou návaznost a nelze proti němu nic namítat. Problematická je spíše pozornost, kterou autorka jednotlivým částem věnuje – třetina textu se zabývá popisem – pravda, leckde velice básnickým (např. s. 29ad) – tragického útoku palestinských teroristů. Je to způsobeno její závislostí na literatuře, v daném případě na nedávno publikovaném překladu knihy Stevea Reevea o mnichovském atentátu. Přitom odpověď by si zasloužily i další otázky, které v textu nastoluje – např. vývoj vztahů mezi Spolkovou republikou Německo a Německou demokratickou republikou, protesty afrických států proti účasti sportovců z Rhodesie, pokusy Palestinců prosadit účast svých sportovců na olympijských hrách či postoje Izraele k pořádání her v Německu 27 let po skončení holocaustu. Větší rozhled po obecné historické literatuře by autorce určitě pomohl hlouběji osvětlit některé naznačené otázky.

Závislost na literatuře se projevuje i různým hodnocením podle toho, z jakého období a z jakého ideového prostředí použita literatura pochází. Autorka pak po docela pěkném výkladu, proč byly z historického hlediska vztahy mezi Izraelci a Araby tak napjaté a vyhrocené, dochází k tvrzením o „napjaté situaci na Blízkém východě, udržované izraelskou agresivitou“ (s. 23).

Práci by prospěla závěrečná korektura, která by opravila některé počítačové „poťouchlosti“ – např. předsedou organizačního výboru by zůstal Willy Daume a ne Faun (s. 18), zákon o federativním uspořádání Československa by byl přijat 28. a ne 27. října 1968 (s. 25), jména by byla přepisována česky a ne anglicky (např. s. 49 – Ivan Yarigin).

Závěr: Navzdory vzneseným připomínkám považuji práci za promyšlenou a znalou zkoumané problematiky. Podle mého názoru splňuje kritéria na diplomovou práci. Proto ji **doporučuji** k obhajobě.

Praha 3. května 2008

František Kolář

PhDr. František Kolář, CSc.